

[Maisted]

le venstre har besluttet at føre en økonomisk politik sammen. Det vil sige, at for at få lidt har man måttet acceptere større selskabsskatter. På trods af, at alle beregninger viser, at det forhindrer øgede investeringer og vil give en negativ effekt med hensyn til arbejdsløsheden, gennemfører man større selskabsskatter, og det er klart vendt imod de radikale.

Man vil gerne bilde befolkningen, lønmodtagerne, ind, at der ligger noget fornuftigt og noget retfærdigt i en sådan handling. Det gør der ikke. Og hvorfor gør der ikke det? Det gør der ikke, fordi øgede indkomster til selskaberne ikke betyder øgede indkomster til direktører og dem, der ejer selskaberne. De kommer først til beskatning – vi har dobbeltbeskatning, som man ved, med hensyn til selskaber – i det øjeblik de får udbetalt løn og får udbetalt udbetalt løn og får udbetalt løn. Derfor er gennemførelse af større selskabsskatter en uklog handling, fordi det er en skat på arbejdet. Det er fuldstændig det samme som at have skat på arbejde over for lønmodtagerne. Det øger arbejdsløsheden.

Man vil også begrænse lånemulighederne ved at begrænse lån i fast ejendom, og det giver altså plads til det grå lånemarked. Heller ingen særlig klog foranstaltning.

Det, man mangler, er reelle offentlige besparelser kombineret med skattelettelse. Her kunne man imødekomme lønmodtagerne, som i vid udstrækning ønsker, at alt offentligt overforbrug skæres væk, så de kan få reelle skattelettelse.

Noget, der også virker ejendommeligt, er, at mens de radikale og regeringen har ført økonomiske forhandlinger om dette forlig, har det radikale venstre herinde sammen med venstrefløjspartierne gennemtvunget en stigning i u-landsbistanden i de kommende år, sådan at vi fra nu af bruger $4\frac{1}{2}$ mia kr. og om 2–3 år kommer op på godt 6 mia kr. om året. Det har vi selvklart ikke råd til. Det blev skåret ud i pap under den debat, at de penge, vi er godgørende med over for u-landene, er penge, som vi låner hos andre lande, der har en lavere levestandard end Danmark. Vi tillader os at spille godgørende på deres regning ved at optage lån og forringe vores betalingsbalance og dermed skabe yderligere problemer, der fører øget arbejdsløshed med sig. Det er ting, som trækker i den forkerte retning.

Jeg må slå fast, at i forhold til de øvrige udspil, folketinget har fået ikke forelagt, men hørt om, er regeringsudspillet betydelig bedre, og det er en logisk følge af den politik, der blev lagt fast i januar 1984.

For mit vedkommende vil jeg selvfølgelig støtte alle de forslag, der går ud på at lette prisen på arbejdskraft ved at reducere omkostningerne for arbejdsgiverne. Det er ikke af hensyn til arbejdsgiverne. Det er for at skaffe flere arbejdspladser. Vi har læst i stribevis af artikler om, og det er blevet dokumenteret, at en sådan lettelse betyder, at antallet af arbejdspladser øges. Det vil jeg selvfølgelig støtte. Jeg vil også støtte de andre tiltag, der sørger for, at vi får halveret inflationen, får forbedret betalingsbalancen, der giver mulighed for et rentefald, også opsigningen af de 3 mia kr. hos kommuner og amter, som er en gevinst, kommuner og amter intet har gjort for at opnå. Det er fornuftige tiltag. De andre, de negative ting, som betyder øget arbejdsløshed, vil jeg selvfølgelig undlade at stemme til. Ansvar er regeringspartierne og det radikale venstres.

Steenholdt (Grøn.):

Jeg synes, det er fantastisk, at folketinget igen skal til at gribe ind i en arbejdskamp. Jeg synes, det er fantastisk, at strejkeretten i Danmark har udviklet sig til at ligne noget i retning af gidseltagning af samfundet. Hvorfor skal de gamle og syge fryse? Hvorfor skal nogen fryse i det hele taget? Hvorfor skal de syge chikaneres? Hvorfor skal den grønlandske befolkning udsættes for det meningsløse stop for flyvninger til Grønland? Hvorfor skal de undvære deres varer, deres post? Hvorfor skal det grønlandske landsstyre tvinges til at chartre maskiner i dyre domme for at transportere patienter til Danmark?

I tidligere arbejdskampe har Grønlandsruten altid været undtaget. Det ville LO ikke acceptere denne gang, og det er ganske uforståeligt. Denne rute kan da ikke have nogen som helst betydning for organisationernes pressions teknik. Det er just ikke Dansk Arbejdsgiverforening, der rammes ved standsning af denne rute. Hvis organisationerne absolut vil tage samfundet som gidsel, har denne rute ikke videre effekt.

Det må altså skyldes noget andet, når LO denne gang ikke vil undtage Grønlandsruten.